

Oznanila

Župnija Dobropolje - Videm,
Letnik 50

št. 26, 24. december 2023

BOŽIČ 2023

Ko vsako leto znova občudujemo Božjo ljubezen in dobroto do človeštva, ki se je spustila v revni hlev, da bi sleherni človek čutil, kako ga Bog ljubi in ceni, in bi nihče nikoli ne čutil, da je osamljen in zapuščen, nas Jezus v letu velikih preizkušenj vabi, da bi verni skušali njegovo ljubezen in upanje prinašati ljudem, ki ga ne poznajo ali so naj pozabili.

Naj Jezusov mir in veselje napolni vaša srca in vas spremlja tudi v prihajajočem letu

vsem želita vaša duhovnika

BOŽIČNA POSLANICA

»Dete nam je rojeno, sin nam je dan. Oblast je na njegovih ramah, imenuje se: Čudoviti svetovalec, Močni Bog, Večni Oče, Knez miru.« (Iz 9,5)

Dragi prebivalci naše domovine, dragi bratje in sestre v Kristusu, tudi letos naj vas to veselo oznanilo, s katerim je prerok Izaija spodbujal svoje ljudstvo v času preganjanj, ogreje in okrepi, da boste s hvaležnostjo in veseljem obhajali božične praznike ter z zaupanjem stopili v leto, ki je pred nami. Če kdaj, nam je v tem času treba slišati zagotovilo, da je naš Bog gospodar zgodovine, Večni Oče in Knez miru, ki svojega ljudstva ne zapusti, čeprav je to nezvesto in sprto med seboj.

Leto, ki se počasi izteka, je bilo zaznamovano z mnogimi podrtimi mostovi. Huda vremenska neurja, ki so pustošila po naših krajih, so uničila premnoge domove in podrla veliko mostov. Še naprej se rušijo mostovi med narodi Rusije in Ukrajine, kjer vojni ni videti konca. Mostovi so se porušili tudi med prebivalci Jezusove zgodovinske dežele, kjer je najprej zasijala luč Kneza miru. Tudi pri nas se težko slišimo in hodimo skupaj v spoštovanju in zaupanju. Zdi se, da tema zmaguje. A ta občutek vara. Že kdaj v zgodovini se je sredi največje teme, ko so sile zla plesale svoj zmagoslavni ples, v sredi »pogubi izročene dežele« (Mdr 18,15), zaslišala beseda Vsemogočnega: »Glejte, nekaj novega storim, zdaj klije, mar ne opazite?« (Iz 43,19). Vabimo vas, da ji prisluhnete v tej sveti božični noči, ko skupaj s svojimi najdražjimi slavite rojstvo Božjega Sina. Nebeškega Očeta prosimo, da bi jo slišali tudi vsi tisti, ki ste danes sami, ki ste žalostni in zaskrbljeni, ki ste razočarani nad družbo in tudi nad Cerkvijo. Bog je ob začetku našega časa stopil v naš svet kot otrok, ne ker bi ga bil človek vreden, ampak ker ga je potreboval; ne samo da bi mu pomagal graditi mostove, ki bi spet vzpostavili porušene odnose med bratom in sestro, med možem in ženo, med starši in otroki, med duhovniki in verniki, med sosedi, med narodi in državami, ampak da bi sam postal most, ki bo človeka povezal v eno. On je most, ki bo povezal bregove in okope, ki smo jih zgradili drug proti drugemu, most, po katerem z brega miru in večnosti priteka do nas hrana novega življenja: spoštovanje, odpuščanje in ljubezen.

Škofje Katoliške cerkve v Sloveniji želimo vsem državljanom naše domovine, dragim rojakom po svetu in vsem, ki v različnih stiskah kličete po Božji pomoči, da bi se okrepili s to hrano v teh prazničnih dneh. Kristus se je rodil za nas vse! Veselimo se!

Vaši škofje

SVETI VEČER je letos na nedeljo, ko boste dobili ta Oznanila. Voda za kropljenje na svete večere je blagoslovljena pred župniščem in pred cerkvama v Ponikvah in Kompoljah. Vse tri svete večere pokropite domove in molite za blagoslov in pomoč, ki vedno znova prihajata med vse, ki ga hočejo sprejeti.

SVETI DAN bomo obhajali kot vsa leta s svetimi mašami: v Ponikvah na sveti večer ob 22.00, v farni cerkvi pa bo poleg svete maše na sveti večer, ki je že ob 17.00, da imate potem še dovolj časa za domače praznovanje, ob polnoči slovesna polnočna sveta maša, jutranji sveti maši sta v Podgori ob 8.00 in v Kompoljah ob 9.00, slovesna dnevna sveta maša bo spet v farni cerkvi ob 10.30, popoldne pa bo sveta maša že ob 16.00, ker se mnogi radi udeležite zvečer pohoda na Kamen vrh. Pri tej sveti maši poje vsako leto zbor iz Ponikev, domači pa bo pel pri polnočnici in dnevni sveti maši, vsi pa sodelujte pri odpevih in pesmih, ki jih znate.

Dan samostojnosti praznujemo na god svetega Štefana. Ker je naša draga domovina v kar velikih preizkušnjah, vas toplo vabimo, da bi prišli k sveti maši zanj na praznik ob pol enajstih in goreče molili za naš narod.

Verouka ne bo do 7. januarja.

SVETOPISEMSKA SKUPINA vabljenja na srečanje v ponedeljek, 8. januarja.

REDNA SEJA ŽPS bo v ponedeljek, 15. januarja, ob pol osmih zvečer. Dnevni red boste dobili po e-pošti.

TRIKRALJEVSKA AKCIJA – KOLEDOVANJE

Božič je praznik, ko je Bog z Jezusovim prihodom vsemu človeštvu pripravil posebno veselje. V tem času zlasti mladi in otroci želijo vsem ljudem oznaniti Jezusov prihod, obenem pa zbirajo darove za tiste, ki ga v misijonskih krajih še ne poznajo. Starši spodbudite po vaseh svoje otroke, naj se udeležijo trikraljevske akcije. Odgovorni bodo vse pripravili in v božičnih počitnicah obiščite svoje vasi in jim oznanite veselo vest: **JEZUS JE ROJEN – ODREŠENI SMO.**

Zbrane darove boste prinesli na praznik treh kraljev pri večerni sveti maši na oltar, vsi šolarji pa boste ta dan prinesli svoje adventne darove, ki ste jih zbrali za svoje vrstnike v misijonskih deželah.

Januar – mesec verskega tiska

Verski tisk, ki prinaša veliko duhovne hrane in novic, imate večinoma naročen po pošti. Mnogi pa zelo radi gledate **Exodus TV**, ki deluje s čudežno nizkimi stroški in z minimalno ekipo, ki pa vendar zahteva tudi določen denar. Vodstvo te TV se obrača na vse, ki vam je ta TV blizu, da bi postali neke vrste njeni botri. Ta dar je lahko tudi samo 5 evrov in bodo zanj zelo hvaležni, ker bodo morali sicer prenehati z oddajanjem. Prijavite se lahko v župnišču. Zelo bodo vsakega veseli, naredil bo veliko dobro delo, saj ta TV mnogim veliko pomeni.

(Božič 2023) Molitev dela čudeže

»Ines, izklopi klic! Gotovo ponovno težijo iz turistične agencije, ker so nama odpovedali dopust na Islandiji. Kako sem te žele presenetiti s severnim sijem. Sedaj pa imava jesenske počitnice uničene,« se je togotil Matevž. Ines je že hotela prekiniti klic, vendar iz radovednosti je prebrala: »Matevž, tvoja mama te kliče!« Mobitel je utihnil. Matevž je strmel v neodgovorjeni klic. »Moja mama. Običajno me pokliče le pred veliko nočjo, ko naju povabi na pirhe, za rojstni dan in pred božičem, da me ne vznemirja, ko sva z Ines na praznovanju novega leta na kakšni očarljivi snežni destinaciji. Saj res, letos pa mi v začetku oktobra ni voščila za rojstni dan. Verjetno je name še ona pozabila, saj očeta nisem nikoli videl, slišal ali pa se z njim potepal okoli doma, po travnikih in gozdovih, kjer bi nabirala jagode, gobe, kostanj in se prestrašila jelenovega rogovja. Nikoli se mi ni predstavil, čeprav bi ga rad spoznal. Na srečanja s starši v vrtcu je hodila le mami. Ko sem nastopal v glasbeni šoli in na prireditvah, sem se zelo trudil dovršeno igrati na violino misleč, da bo kje v dvorani poslušal moj oče. Zaman sem gojil upanje, da bo po nastopu do mene pristopil možki, ki bi me potrepeljal po ramenu in z očmi pokazal: Sin, ponosen sem nate. Pa ni bilo nič. Vedno me je objela le mami. Pogosto sem na svojih laseh začutil njeno solzo.«

Ines je vedela, da se ob vsakem maminem klicu v Matevžu odpre rana, zato je z njo opustil kakršno koli prijateljstvo. V srcu je imel bolečino, ki se je vlekla še iz dijaških in študentskih let, ko mu je mama vedno, ko je v nedeljo popoldne odhajal v dijaški dom, zaželela: »Matevž, uči se, ne nagajaj profesorjem, pazi, da te ne potegne slaba družba, in na Boga ne pozabi. Marija naj te varuje.« Ko je mami v študentskih letih povedal, da je našel dobro družbo v študentki Ines, ki vsaj pozna očeta, mu je zaželela, naj jo ima srčno rad in naj misli tudi na cerkveno poroko, čeprav morda Ines ni bila krščena in nima zakramentov. Z Ines sta bila v študentskih letih veliko skupaj in med številnimi teki po mestnih parkih ter v pogovorih iskala ljubezen, ki je v razbitih domovih nista imela. Inesina starša sta se že pri njenih petih letih ločila, njen oče jo je občasno sprejel konec tedna. Tudi pri maminem novem partnerju in polsestri se med tednom ni počutila najbolj sprejeto, zato je odšla v študentski dom. Tako sta si Ines in Matevž v številnih družjenjih dajala tolažbo ob mislih na očeta, ki ju je odnesel tok liberalnega sveta, kjer družina in zvestoba nista vrednoti. Ob prvi službi sta najela garsonjero, za otroka pa ni bilo časa, saj je bilo treba varčevati za nakup stanovanja. Inženir Matevž je vse preračunal, kaj se v določenem trenutku splača. Tako je tudi Ines prepričal, da je bolje, da vsaj deset let počakata na naraščaj. Ko sta kupila s prihranki in kreditom stanovanje, sta začela vsaj nekajkrat letno potovati po eksotičnih destinacijah. Čas za dojenčka pa se je odmikal.

Ines, ki je bila socialna delavka, se je po daljšem času tišine na sedežni garnituri privila k Matevžu: »Matevž, poklič mi mamo, morda te potrebuje, saj se z njo nisi slišal že od velike noči.« Inesin objem je vedno omehčal Matevža, zato ji je ustregel. Kadar je imel ob sebi Ines, se je počutil močnejšega. Vrnil je klic. »Mama, kako si?« je bil možat. »Matevž, hvala, ker si poklical. Verjetno vaju z Ines motim. Oprostita!« so tiho in omočno zvenele mamine besede. Matevž je bil ponosen, da je mama omenila Ines. Hkrati se mu je zdel glas precej čuden. »Mama, ali imaš virozo?« Ines mu je zašepetala: »Vprašaj jo, ali potrebuje najino pomoč!« »Mama, kako ti naj pomagava?« se je opogumil. Sam sebe je presenetil. Česa takega od sebe ni pričakoval, saj je vedno bežal od mame, da se ni bilo treba pogovarjati o očetu in očistiti skeleče rane. »Matevž, kar hudo sem bolna, tako da jutri ne morem iti k maši, kjer praznujemo tridesetletnico Karitas. Prve, ki smo bile ob ustanovitvi v naši župniji, bomo prejele priznanje, ki ga podeljuje nadškof.« Po daljšem molku je nadaljevala z drgetajočim glasom: »Spomnila sem se nate. Ne bom ti zamerila, če ne prideš, ker ne smem prekrizati vajinih načrtov.

Rada sem te slišala.« Matevž je zardel. Kako naj grem jaz v cerkev, kjer nisem bil vsaj toliko časa, kot je mama pri župnijski Karitas. V glavo je vstopila rdečica ob iskanju rešilnega izgovora. Tedaj je začutil na licih nežno roko svoje ljube in zaslišal njen šepet: »Grem s teboj.« Še sam ni vedel, kdaj je mami rekel: »Prideva.« Nato je vprašal: »Kdaj pa je ta prireditelj, no, na mašo sem mislil?« »Ob devetih,« se je iz slušalke zaslišal zasopel glas. Komaj sta razumela: »Molim za vaju.« Ines je prijela mobilni telefon in rekla tašči: »Mama, za kosilo ne skrbite, ga bova prinesla s seboj, vi pa se odpočijte.« »Hvaala, zbogom,« je šepetaloz z mobitela.

Matevž je objel Ines. Kljub temu da si je vedno govoril, da moški ne sme pokazati čustev, ni zdržal. Njegove solze so kapljale na Inesine pramene kot včasih mamine na njegove kodre. Ines je čutila Matevževo hvaležnost. Ni potrebovala dodatnih besed. Čez nekaj minut je Matevžu povedala, da so v njenih očeh najpomembnejše tri nevladne organizacije: gasilci, člani Karitas in Rdečega križa. Zaradi tega ji ne bo težko biti na prireditvi, kjer bo poudarek na pomenu Karitasa. Predlagala je, da pripravi za ta praznik kremno juho iz bučk in štefani pečenko. Ta je bila na njuni mizi ob posebnih trenutkih, saj ji je Matevž še v študentskih letih omenil, kako dobro štefani pečenko je mama naredila za njegov rojstni dan. »Za sladico pa predlagam, da jutri zjutraj kupiva v pekarni jabolčni zavitek, ki bo spominjal na mamin štrudelj.« Matevž je odšel v trgovino po sestavine za štefani, Ines pa se je lotila bučkine juhe. V mraku sta pripravila še posode, kamor sta zjutraj dala živila. Matevžu nikakor ni prišel spanec v oči. Skrbelo ga je, kako se bo vedel v cerkvi. Z Ines sta brez težav sedela v prvi vrsti opere ali gledališča. Prevzemal ga je strah, da se v cerkvi še v zadnji vrsti ne bo znal obnašati. Že ob petih je vstal ter v kopalnici porabil ogromno časa. Ines je sama dokončala vse potrebno za obisk tašče, hkrati pa je vsakih nekaj minut pritrjevala Matevžu, da se je odlično uredil. Že nekaj minut pred začetkom maše sta stala v bližini vhoda v farno cerkev. Mimo je prišla urejena gospa in ga pozdravila: »Saj ste vi Kovačev Matevž!« Malo je pomislil: Saj to je sosedka Marija, prijateljica moje mame! »Vi ste pa Šobčeva mama. Ne me vikati, saj sem se kdaj družil z vašimi otroki,« je dejal Matevž, ji podal roko in predstavil ženo Ines. Ob tem je nekaj zamomljal. »Že razumem, sedaj so sodobni časi, mislil si reči partnerica Ines,« ga je iz zadrege spravila gospa Marija. Ob stisku roke je Ines začutila, da jo je sosedka sprejela z razumevanjem. Marija je nadaljevala: »Mama Cilka si je zelo želela biti pri tej maši ob tridesetletnici, pa jo je bolezen priklenila na posteljo. Vem, da ji to, da sta namesto nje tu, ogromno pomeni. Predlagam vama, da gremo kar v cerkev, morda v drugo ali tretjo klop, kjer je rezervirano za današnje slavljence.« Matevža so presenetili orgle in ubrani glasovi cerkvenega zbora. Ob psalmu je vsa cerkev zapela odpev. Po prvi kitici se je tudi on pridružil s petjem odpeva: »Glej, prihajam, da spolnim tvojo voljo, Gospod.« Ines kar ni mogla verjeti, da je žametni bariton, ki ga je do sedaj občudovala v operi Tosca, prišel iz Matevževega grla. Dvignila je palec in se narahlo naslonila na svojega življenjskega sopotnika. Ob koncu maše je sledil še kratek nagovor župana, ki se je zahvalil vsem, ki delajo v tej krščanski organizaciji, katere vizija je ljubeča skrb Cerkev za ljudi v stiski. Poudaril je, da v župniji že trideset let pomagajo družinam in posameznikom s hrano, plačilom položnic in blaženjem ostalih stisk. Izrekel je še misel, da vidi izredni pomen Karitasa, ko si člani in članice vzamejo čas za pogovor z bližnjim, ki je osamljen. Številni starejši imajo dostojno materialno življenje, pa jim lahko bolezen v trenutku postavi vse na glavo. Tedaj potrebujejo v bližini ljudi, ki bodo razumeli njihovo trpljenje in jih tolažili z upanjem na večno življenje. Ob podelitvi priznanj je bilo izrečeno tudi ime mame Cilke. Župnik je v nekaj besedah še posebno poudaril, kako sedaj, ko je hudo zbolela, trpljenje in bolečine prepleta z molitvijo rožnega venca. Poudaril je, da je bilo vse njeno življenje prepleteno z darovanjem za sina, za pomoč revnim in tistim, ki so potrebovali tolažbo. Pogum za optimizem je črpala v vstalem Zveličarju in njegovem sporočilu, da nas ob koncu zemeljskega življenja čaka večno življenje v raju. Ko je Matevžu izročil priznanje, mu je rekel: »Bodi ponosen na mamó, ki je

naredila veliko dobrega, in moli tudi za tiste, ki so jo v življenju prizadeli.« Matevž je pokimal. Še ko se je vrnil v klop, ni bilo konca ploskanja. Po blagoslovu je župnik predlagal, da zapojejo vsi Marijino pesem. Ob prvi kitici je Matevž spremljal besedilo na zaslonu in melodijo orgel. Pri drugi kitici je že polglasno spremljal petje, pri tretji kitici pa je dobil nadangelsko moč glasu: Nebeška mati moja, ob tvoji roki roma po poti tja do doma naj varno tvoj otrok. Ob koncu pa, Marija, naj umrem v ljubezni tvoji, končani bodo boji, pri tebi bom doma. Ko je bilo konec pesmi, se je spomnil na mamo. Ali je res tako bolna, da lahko kmalu umrje? Kaj vse bi ji rad povedal, pa je vedno tlačil na dno srca. Ines je ga prijela in mu podala robček, da si je obrisal solze.

Po maši je do Matevža pristopil Šobčev Tomaž. Sosed, sošolec iz osnovne šole, s katerim se nista najbolje razumela. Njegova žena Karmen je Matevžu dejala, naj pri mami počakata, saj pripravlja njihova hčerka Nika kosilo tudi za njegovo mamo, njega in Ines. »Kaj? Že tako veliko hčerko imaš, da pripravlja kosilo?« je povprašal Matevž. »Ja, to je naša najstarejša, dve sta pa še mlajši in pomagata raznašati pecivo pred cerkvijo,« je rekel Tomaž. Ker je Ines videla, da Matevžu ni do pogovora, je hitro zaključila, da se njima mudi k mami. Avtomobil je peljala ona, ker je videla, da se marsikaj podi v njegovi glavi. Ko sta se ustavila pred hiško brez fasade, je Matevž skočil iz avta, planil s priznanjem v sobo, kjer je na postelji ležala mama udrtih lic. Ob pogledu na sina so ji zažarele oči. S težavo se je dvignila. Matevž jo je objel kot še nikoli v življenju in zahlipal: »Mama, hvala.« Ines je odšla do prtljavnika in prinesla v kuhinjo pripravljeno hrano. Matevž je medtem na maminimi mizi zagledal odpustno pismo iz bolnišnice. Na hitro ga je preletel. Kar ni hotel verjeti svojim očem. Odnese ga je do Ines. »Ines, preberi. Težko verjamem, da je to res. Ti se na te stvari bolje spoznaš,« ji je šepajoč govoril, da ne bi slišala mama. V kuhinji je nastala popolna tišina. Matevž je opazoval zaskrbljen obraz svoje partnerice. Ines je z empatijo prebrala celotno besedilo. Stisnila se je k Matevžu: »Dragi, mama naj bi bila v paliativni oskrbi. Za to se je ob odhodu iz bolnišnice zavezala soseda Karmen. Neverjetno, kakšno širina ima ta gospa.« V drgetu telesa je mrmral: »Ali je res že vsega konec? Kako hitro se lahko konča življenje? O, da bi mama živela vsaj še nekaj dni. Ines, rad bi bil doma v bližini mame ves teden, saj se ob smrti vse konča. Ti greš lahko sama nazaj v mesto. Hodil bom v gostilno po hrano za mamo in sebe. Lačna ne bova. Edino, kaj če umrje? Tédaj me bo strah. Za previjanje poizkušaj takoj urediti z negovalko. Ti jih poznaš veliko. Ne glej na denar. Moji mami želim vsaj zdaj nuditi dostojno življenje. Ne sprašuj, koliko bo stalo. Mami ne bom nikoli povrnil njene skrbi zame. Kako me je tolažila, ko so mi nekateri sošolci govorili grde besede. Kako naj se oddolžim mami? V ljubezni, da ne bi prekrizala najinih načrtov, mi ni niti povedala, da je tako hudo bolna. Vem, da je imela tudi tebe rada, čeprav nisva niti civilno poročena. Kadar sem jo poklical, je povprašala: Kako pa je kaj Ines, rad jo imej!«

Ines se je privila k Matevžu. Čutil je, kako prevzema del žalosti in njegovega trpljenja. Tolažila ga je: »Matevž, vem, da ti je sedaj hudo. Da nisva navezala prijateljskih stikov z mamo, sem kriva tudi jaz. Vedno sem bežala od cerkve, ker sem mislila, da cerkev sodobnega človeka le utesnjuje. Dokler poteka življenje brez težav, to gre. Ko se začnejo težave, pa ni nikjer več upanja. O tem pa so vsaj danes veliko govorili pri maši. Bodi ponosen na stvari, ki si jih naredil pri maminimi hiški. Koliko let ni bilo mami treba skrbeti za stanovanje. Naročil si, da so delavci postavili sončno elektrarno, toplotno črpalko, hišo si klimatiziral in njeno notranjost opremil po najnovejših energetskih standardih. Mama ti je vedno, ko si jo poklical, povedala, da se vaščani zanimajo za tehniko v hiši.« »Ines, to se spodobi, da razvojni inženir najprej preizkusi novosti na svoji stavbi. Ko sem se odločal pred desetletjem, kje postaviti to tehnično inovacijo, sem takoj pomislil na mamo, ki je živela sama in je morala poskrbeti tudi za kurjavo. Upam, da je zaradi tega vsaj zeblo ni nikoli in ni imela dodatnih skrbi, kako bo z ogrevanjem hiške,« se je opravičeval Matevž. V tem pogovoru ju je zmotil hišni zvonec. Stopil je do vrat. »Oprostite, jaz sem Šobčeva Nina. Za mamo in vaju sem v kozici prinesla malo čiste domače

juhe. Za vaju prinesem še ostali del kosila.« Ines jo je povabila, naj vstopi. Nina je povedala, da študira zdravstveno nego in je svojo mamo Karmen naučila, kako negujemo bolnega človeka. Matevž se je Nini zahvalil in rekel, da bi bila morda juha za pozneje, sedaj pa je mislil, da bi mami ponudili spasi-rano bučkino juho, ki jo je pripravila Ines. »Odlično, kar pojdimo k vaši mami, gospod Matevž, da vam pokažem nekaj osnovnih metod prehranjevanja,« se je nasmehnila Nina. Ines je izvrstno sodelovala, kot da ne bi prvič stregla bolniku. Matevž je stal ob postelji in premišljeval: Kaj je človek? Kako kreпка, delovna, energična je bila moja mama. Sedaj pa je popolnoma odvisna od pomoči sosedov in moje Ines. Ko je mama slišala, da je juho skuhala Ines, se je še bolj trudila. Matevž je posegel v hranjenje: »Mama, bi morda poskusila še malo štefani pečenke, ki jo je pripravila Ines?« Mama se je nasmehnila, pogledala Ines in prikimala. Nina je bila presenečena, ko je mama za kosilo zaužila kar deset žlic hrane. Po opravljeni negi je Nina vprašala: »Ali lahko pride moja mami k vama, da se vam opraviči?« Matevž je razumevajoč dejal: »Kar naj pride, kadar koli bo imela čas.« Mama je utrujena zaspala, na licih je imela blag nasmeh.

Ko sta se Ines in Matevž v kuhinji končno usedla, sta razmišljala, kako naprej. Matevž je predlagal, da Ines čim prej poišče pravo možnost, da mama ne bi slučajno ostala sama v hiški. Ines se je nasmehnila: »Matevž, za ta teden je preskrbljena, saj sva oba na dopustu. Zate vem, da boš hodil do trgovine, lekarne, poskrbel boš, da nas ne bo zeblo, malo bolj se bojim zase, kako bom opravila nego.« Matevžu je postalo toplo pri srcu: »Ali niso Šobčeve rekle, da bodo pomagale pri oskrbi mame? Prepričan sem, da bo mama vesela vsakega dne, ko bo doma v svoji hiški! V tem tednu pa boš že poiskala najboljšo rešitev.« Bal se je reči v negovalni bolnišnici, ker so se mu po glavi podile misli, da bi bila mama najraje doma. Morda pa bi sosedka Karmen bila ob mami. Sicer si težko to predstavljam, vendar v tem trenutku se odpovem vsaj petim potovanjem, samo da bi bilo mami lepo. V mislih je imel še vedno upanje, da morda pa mama še ne bo umrla in bo ozdravela. Teh besed pa ni hotel izreči, ker se mu je zdelo, da bo videti preveč nebogljen in naiven. Spomnil se je svojih razlag v službi: »Evanazija je veleum sedanjega časa. Tisti, ki se je spomnil tega, bi moral dobiti Nobelovo nagrado. Človek mora uživati življenje na vseh področjih, se zabavati in ne gledati revščine. Kdor je reven, si je sam kriv, ker se ne znajde. Ko tudi ne moreš več uživati v spolnosti in postaneš okoren ter zboliš, pa je najbolje, da rečeš: Konec je. Kdo te lahko pri tej odločitvi ovira?« Sedaj, ko je sam ob svoji mami tako blizu smrti, pa išče rešilno bilko. V tem razmišljanju ga je zmotil manjši šum na hodniku. Vstal je. Na hodniku sta bili objeti Ines in Karmen. Oddahnil se je, saj je videl, da ju veže nevidno prijateljstvo, ki presega meje človeškega razuma. V kuhinji je Karmen obzirno začela pogovor: »Oprostita moji nerodnosti. Še predno je odšla mama Cilka na operacijo, mi je rekla, naj vama ničesar ne povem, ker upa, da se bo pozdravila, in vaju ni želela vznemirjati. Predno je odšla iz hiše, se je pokržala z blagoslovljeno vodo in dejala: »Kakor je Božja volja.« Ob tem je izrazila še eno željo, da bi se ji združile le toliko vrnilo, da ne bi umrla v bolnišnici.« Cilka je prenašala mamino izpoved: »»Če bo treba, bi rada umrla doma, v hiši, ki sem jo tolikokrat blagoslovljala sama med božičnimi prazniki, v hiški, kjer sem molila za Matevža in Ines, za vse, ki so mi kaj dobrega storili, pa tudi za tiste, ki so mi naredili veliko težav, ter za vse duše v vica.« Vsak dan je gospa Cilka prosila Boga za srečno zadnjo uro. Kolikokrat nas je Cilka povabila, da smo vaščanke molile rožni venec in prosile Marijo. Vse to me je privedlo do obljuje Cilki, predno so jo odnesli k reševalnemu vozilu: »Cilka, ne bojte se! Ko se vrnete, vam bom pomagala, da okrevate, saj sem po petem otroku ostala doma. Najmlajši Peter sedaj obiskuje že tretji razred in bo nekako šlo s pomočjo otrok in Tomaža. Vendar pa tedaj boste najprej poklicali Matevža.« Ines je osupnila: »Karmen, od kje tebi toliko moči, da si ob številni družini ponudila oskrbo še mami Cilki! Kaj pa je rekel mož na to? In otroci!« Karmen je pojasnila: »Tudi jaz sem mislila, da bo Tomaž godrnjal, če nimam že dovolj dela doma z družino, z zelenjavnim vrtom, predvsem pa sem zelo pogosto taksistka

otrokom, ki obiskujejo šole, skavte, gasilce, glasbeno šolo, verouk in najmlajša dva vsaj enkrat med tednom tudi ministrirata. Tomaž pa me je objel in odobravajoč dejal: »Karmen, ponosen sem nate. Da boš pomagala teti Cilki, mi je še posebno všeč. Vsi se bomo potrudili z večjo vključenostjo v opravke pri domači hiši, da boš to zmogla. Upam, da te bosta kdaj pa kdaj razbremenili tudi moja mama Marija in najstarejša hčerka, ki ima že precej znanja o negi bolnikov. Z deli usmiljenja boš tudi meni pomagala na poti proti večnosti.« Ines je osupnila: »Tudi jaz imam veliko empatije pri vsakodnev- nem delu s težavami ljudmi, vendar česa takega ne bi zmogla.« Karmen je mirno odgovorila: »Za to ima zasluge le moja vera večno življenje, kar mi je vsa leta, odkar sem pri Šobčevih in sem spoznala mamu Cilko, z dejanji kazala in me učila tudi mama. Kolikokrat je obiskovala bolnike, ob njih in za njih molila, predvsem pa je številnim, ki so se zašli v stiski, dajala pogum: Zaupaj v Boga, pa ti bo že na zemlji lepše ob misli, da je treba tudi za nebesa nekaj narediti. Bog že ve, kakšen križ komu naloži, da ga bo zmogel nositi.«

V pogovoru je Ines povedala, da bosta z Matevžem ves teden pri mami, da pa bo zelo vesela, če ji bo pomagala z nasveti pri kuhi in če bo Nina priskočila z zdravstvenimi nasveti. Karmen se je takoj strinjala, za Nino pa je povedala, da ima med tednom pogosto prakso in nato predavanja v popoldanskem času. Ko bo prišla zvečer domov, bo za nekaj minut skočila do mame Cilke. »Ali ni v študentskem domu? Vesela bi bila tudi njenih telefonskih inštrukcij,« je bila radovedna Ines. »Ne, vsak dan gre že ob petih na vlak, da pride do sedmih na prakso. Zvečer se vrača okoli devetnajstih,« je pojasnila Karmen. Tedaj je iz svojih sanj stopil Matevž: »Midva ima trosobno stanovanje. Eno sobo ter kuhinjo s hladilnikom ji brez težav odstopiva. Iz svojih srednješolskih let vem, da smo vozači kar veliko ur pustili na prevozu. Kljub temu pa se nam to ni poznalo na pomanjkanju znanja. Sedaj, ko je študentka, pa želim, da si vsaj malo olajša študij z bivanjem v našem stanovanju. Predlagam, da ji poveš, da jo bom jutri ob petih peljal namesto vlaka do najinega stanovanja, kjer bo dobila ključ in sobo. Nato jo bom odpeljal do bolnišnice, kjer ima prakso, ter poskrbel, da ne bo hladilnik prazen.« Ines je Matevžev monolog odobravala z nasmeškom in rahlim pripogibanjem glave. Ko je nato prišla k bolnici ponovno Nina, da je še enkrat pokazala nego, jo je Matevž postavil pred dejstvo, da bo po novem tudi ona stanovala v mestu. Poprosil jo je še, da v prostem času pokliče Ines in ji pomaga z inštrukcijami. »Ne glej na telefonske impulze, gotovo se oddolžim z obrestmi, ker želim mami najboljše, kar ji še lahko storim,« je bil pokroviteljski Matevž. Po končani negi je Karmen predlagala: »Že dve noči sem bila na kavču v kuhinji. Verjetno bosta danes vidva poskrbela, da ne bo mama ponoči žejna. Preden pa je zaspala, sva po Radiu Ognjišče spremljali sveto mašo. Nato sem ob njej molila še rožni venec, da bi znali odpustiti vsem, ki so nas kadar koli hote ali nehotе prizadeli. Če ne želita, sta lahko v kuhinji ali sobici, kjer je mama pogosto menjala posteljnino v mislih, če bosta kdaj prespala.« Matevž se je opogumil: »Res ne hodiva z Ines k maši, vendar pa imava široko kulturo. Kadar je kakšen orglarski koncert v cerkvi, se vedno ob vstopu prikloniva ter sva primerno oblečena. Tudi če greva na pogreb in je cerkven, greva v cerkev iz spoštovanja do pokojnikovega prepričanja. Zaradi tega, ker spoštujeva mamino vero, sva lahko tudi midva v sobici. Če bova znala, bova sodelovala v molitvi. Upam, da se bom še česa spomnil iz otroštva.«

Ponoči je Matevž večkrat vstopil v mamino sobo. Ob postelji je poslušal mamino dihanje. Zdelo se mu je, da sliši mamin šepet. Razvozlal je, da mama večkrat izreka besede: Sveta Marija . . . , grešnike . . . , zdaj in ob naši smrtni uri. Pretresen je bil, kako mama mirno prenaša bolečine. Ob spominu na evtanazijo ga je bilo sram. Pokleknil je, prijel mamu za roko in ji skoraj neslišno šepetal: »Mama, oprosti mojim mislim o življenjskih užitkih in hitrem končanju življenja. To sem govoril le zato, ker se bojim trpljenja, ker sem strahopetec in si v resnici želim dolgo in srečno živeti.« Zjutraj je izpolnil obljubo prejšnjega popoldneva. Ko je dal Nini ključe stanovanja in ga razkazal, mu je študentka rekla:

»Stric, ne morem verjeti, da so na svetu še lahko tako dobri ljudje. Vi in vaša gospa pa dokazujeta, da je dobrotla iznajdljiva in ne pozna meja. Meni bo ta teden soba v vašem stanovanju prihranila kar veliko spanca. Kadar koli bosta z gospo v zadregi, me pokličita. Če bom le znala, bom pomagala z nasveti, sicer pa bom poiskala informacije. V četrtek zvečer pa bom že doma, saj je v petek praznik vseh svetih. Takoj, ko se pripeljem iz mesta, obiščem vašo mamo Cilko. Pri njej sem kot otrok preživela veliko ur. Naučila me je številnih pesmic, saj je znala peti tako kot njena zavetnica sveta Cecilija.« Matevž se je nasmehnil: »Nina, to je malenkost v primerjavi, kar delata ti in tvoja mami za mojo mamo.« Potem ko je študentko odložil pred bolnišnico, kjer je imela prakso, in napolnil hladilnik, se je usedel v dnevno sobo. Občutil je, kako je prazen njun dom. Z Ines nista še nikoli občutila, kako je v stanovanju, če je več ljudi. Zasklelo ga je: Gotovo ne bi bilo najino stanovanje tako urejeno, morda bi bilo kakšno oblačilo na nepravem mestu, verjetno bi tudi skripte in ostala študijska gradiva motili urejenost najinega doma, vendar pa bi po stanovanju vela toplina. Morda bi se kdaj tudi skregali, imeli pa bi čas, da se brusimo drug ob drugem, da čutimo, kako močno potrebujemo drug drugega. Če ni otrok, je stanovanje tako prazno. Moja mama je v to praznino povabila Boga. Mislil sem si, da je verski fanatik. Sedaj pa vem, da je v Bogu našla moč za ljubezen, ki jo je na daljavo delila z Ines in menoj ter vsemi, ki so bili v stiskah. Med potjo proti maminemu domu je v trgovini s pomočjo opomnika na mobilnem telefonu nakupil vse, kar je naročila Ines. Ko je zavijal na dvorišče, je iz avtomobilskega zvočnika zaslišal pesem Mama, prihajam domov ... Posedel je v avtomobilu. Ob verzu zapustil doma več ne bom se je zdrznil: Ali je res tu moj dom? Kje je doma Ines? Ali bo mama res kmalu izgubila dom? Pokopališče ne more biti dom. Je res po smrti ne bom nikoli več videl? Ali ni kratko naše življenje v primerjavi s svetlobnimi leti in matematično neskončnostjo?

Na vratih je nepričakovano prejel Inesin poljub na lice. »S pomočjo Karmen se ne bojim biti ob mami. Čeprav je večinoma tiha, vidim, da me ima rada. Hvaležna je nama in Šobčevim, da ni v samoti.« Matevž se je nasmehnil, prijel Ines za roko in odšel v mamino sobo. Ta ga je takoj zaznala. Usedla sta se poleg postelje. Matevž je z eno roko prijel mamo, z drugo Ines in začel tiho peti pesem, ki jo je slišal v avtomobilu. Mamin obraz so zapustile sledi bolečine. Tudi Ines je bilo toplo pri srcu. Z drugo roko je prijela mamino zapestje. Prijeten občutek, ki se ga ne da opisati z besedami, je objel vse tri. Ob koncu pesmi je Ines zaslislala tudi mamine besede: misli hite k tebi domov. Ob tem delu pesmi je mama celo dvignila roko, kot da bi hotela pokazati na rožni venec, ki je bil ovit okoli njene dlani in prstov. Tedaj sta Matevž in Ines opazila ob jagodah rožnega venca tudi križ s Kristusom, ki je obvisel na Inesini roki. Spogledala sta se in oba pomislila, da je mama na ta način povedala, kje je njen stalni dom. Še isto popoldne je Ines presenetila partnerja: »Matevž, odločila sem se, da ne pokličem negovalne bolnišnice, doma ali hospica. Mama bo kar doma tudi, ko se mi izteče dopust.«

Matevž je bil presenečen: »Ines, kaj si pa predstavljaš, da bo ob mami ves čas Karmen. Že to je izjemna pomoč, da nam bo ta teden pomagala. Za mamo moramo dobiti ustrezno posteljo ter varstvo, ker sama doma ne more biti.« Ines ga je pogledala s tako žarečimi očmi kot v času največje zaljubljenosti: »Tudi jaz želim, da ima mama najboljšo oskrbo. Te pa se ne da kupiti s šopom denarja, temveč s sprejemanjem njene boleznin in mislimi na življenje po smrti. Ker vem, da ti pomeniš na zemlji mami največ, sem se odločila, da v službi zaprosim za neplačan dopust. Morda bo trajal nekaj mesecev ali pa tudi, če celo leto. Upam, da mi bo Karmen pomagala, ko boš v službi. Ali ne vidiš, kako mama zažari, ko smo ob njej. Odkrito ti povem, da se tako nisem odločila le zaradi mame, temveč predvsem zaradi tebe, ker vem, kako si jo vedno imel rad, čeprav si želel to ljubezen potlačiti v največje globine srca.« Matevž je nemo strmel. Kako me moja ljuba pozna. Te odločitve pa se ne da plačati z denarjem. Objel je Ines in ji šepetal: »Sedaj šele vem, koga imam. Ljubim te bolj, kot lahko povedo besede.« Pred praznikom vseh svetih je Cilko obiskal župnik. Prinesel ji je Jezusa v hostiji. Na čajno žličko je

dal drobec hostije, ker več ne bi mogla zaužiti. Po krajši molitvi in blagoslovu so se posedli ob Cilkini postelji. Matevž se je opogumil: »Gospod župnik, ali ni potrebna za obhajilo cela hostija? Vsaj tako je bilo včasih, ko sem kot otrok hodil z mamo k maši.« Župnik je dejal: »Znamenite so besede poganškega rimskega stotnika, ki je Jezusa prosil, naj ozdravi služabnika. Te besede se ponavljajo pri vsaki maši: Gospod, nisem vreden, da prideš k meni, ampak reci le besedo in ozdravljena bo moja duša. Ni pomembno, kako veliko hostijo nekdo prejme, pomembna sta le vera in zaupanje v Boga. V nebesih je prostor za vse ljudi, v katerih dušah ni jeze, sovraštva, zavisti in sebičnosti.« Mama je bila ves čas precej mirna, celo dihanje se je umirilo. Župnik je Matevžu obljubil, da bo še prinesel Jezusa v podobi kruha. Predlagal je še, da mami Cilki, ljubiteljici glasbe, zapojejo še pesem V nebesih sem doma. Ob zadnjih verzih tam je moj pravi dom, tam večno srečen bom je prišel nasmeh na Cilkinе ustnice.

Mesec november je ob skrbi za mamo, tihi glasbi Radia Ognjišče, občasnih obiskih župnika in večerni molitvi rožnega venca s pomočjo Karmen hitro mineval. Karmen je doma večkrat povabila Tomaža, da naj gre do Cilke, Matevža in Ines. Vedno se je izgovarjal, da nima časa. »Ob priložnosti bom šel,« je bil običajni odgovor. Pred prvo adventno nedeljo je Matevž na sejmu, kjer so veroučenci z adventnimi venčki zbirali darove za Karitas, vzel kar tri venčke. Enega je odnesel na grob dedka in babice, enega je postavil v sobico, kjer je za večno življenje zorela mama, enega pa je dal Cilki. V sobici je rekel: »Šele letos ugotavljam, kako lepo je, ko niso že sredi novembra lučke po vasi. V mestu gorijo že pred decembrom, tam se govori le o veselem decembru, kjer je pomembno, da se pijančuje in uživa. Ko sem na televiziji spremljal pogovor z misijonarjem Opeko, mi je odprl oči. Pri nas se številni ubadamo z mislimi, kaj si naj še privoščimo v decembru, že v naši okolici, posebno pa v tretjem svetu, pa so otroci, ki se veselijo ob skodelici riža na dan. Kako lepo je ob blagoslovu venčkov župnik povedal: Adventni čas ima dvojni značaj: je čas priprave na slovesno praznovanje Gospodovega rojstva, 25. decembra, hkrati pa je to čas, ko nas spominjanje usmerja k pričakovanju drugega Kristusovega prihoda ob koncu časov. K zunanjim in materialnim pripravam na cerkvene praznike sodi tudi duhovna priprava v osebni molitvi in duhovni poglobitvi, kar lahko vključuje prejem zakramenta sprave, razne odpovedi, post, dobra dela ali miloščino. Torej si bodimo v tem adventnem času prijatelji in pozabimo na stare zamere,« je zaključil Matevž. Ko je Karmen ob venčku prenesla Matevževe besede, je Tomaž dejal: »Še kako prav ima. Če se ne pobotamo, lahko govorimo le še o veselem decembru in ne o adventu, božiču in božičnih praznikih.« Karmen je začutila, da obstaja neka pregrada med sosedoma, vendar ni želela drzati v moža.

Na Miklavževo jutro je Tomaž odšel v shrambo. V vrečko je dal steklenici jabolčnega in grozdnega soka, nekaj jabolk, orehov in suhih hrušk. To ga je spominjalo na Miklavža njegovega otroštva. Odšel je k sosedu Matevžu. Ko je Matevž odprl, mu je vzelo sapo. Tomaža je povabil v dnevno sobo. Ta je na mizo postavil papirnato vrečko z besedami: »Sošolec, tole je prinesel Miklavž za tebe, Ines in mamó.« Segel mu je v roko, jo krepko stisnil, pogledal v oči in nadaljeval: »Globoko se ti opravičujem, ker nisem imel moči, da se ti opravičim. Vem, da sem te z zlobnim jezikom na Miklavžev dan v letu, ko smo imeli prvo obhajilo, močno prizadel. V tistem času je Miklavž prinesel približno takšna darila, kot jih je letos za tebe pri meni. Tebi pa je na Miklavžev dan poštar prinesel velik paket slaščic, knjžic in celo denar. Ko sem v solzah spraševal starše, zakaj ni prinesel meni takšnih dobrot, so mi dejali, da Matevžu prinese malo več, ker nima očija. Jaz pa sem bil jezen nate in sem ti naslednji dan, ko si prinesel v šolo čokolado, da jo razdeliš, rekel, da od pankrta nočem nobenih slaščic. Vem, da si se tedaj jokal, opravičil pa se ti nisem nikoli. Prosim te, bodiva prijatelja.« Matevžu je sedaj padlo veliko breme s srca: »Res je, zelo si me prizadel. Zaradi tega sem bil vedno hladen do tebe in vseh Šobčevih. Vem, da si moji mami pripravljajl drva, vendar do tebe nisem hotel stopiti. Da sta se začela topiti ta led in srd, je morala zboleti moja mama. Tvoja žena in hči sta ji naredili veliko dobrega. Sam pri

sebi sem se čudil, kako jima dovoliš, da sta toliko pri nas. Veš, tudi mene je ta odnos do tebe močno razjedal. Sedaj ti lahko rečem: postaniva in ostaniva prijatelja.« Tedaj sta iz mamine sobe prišli Ines in Karmen. Razveselili sta se, ko sta videli klepet mož ob adventnem čaju. Matevž in Tomaž sta stopila še do mame, ki je mirno počivala. Tomaž se je čudil. Kaj lahko napravi bolezen iz telesa v nekaj mesecih. Matevžu je dejal: »Kako je kljub bolezni tvoja mama mirna. Vsem v vasi je bila vzgled pokončne žene, ki je kljub temu, da ni imela v izobilju materialnih dobrin, rada delila. Vsi smo jo spoštovali.« Na dan Brezmadežne so odšli Tomaž, Matevž in Ines k sveti maši. Ob pozdravu miru so si podali roke v želji, da se mednje povrne mir, ki ga bomo v polnosti uživali v nebesih. Ob koncu so vsi poskušali peti adventno pesem Kedaj zveličar prišel boš. Ob besedilu oj pridi čim prej nas otet in bremena težka nam odvzet sta se soseda pogledala in nasmehnila. Ob zadnjih besedah v pesmi prinesli v srce nam radost in duši bolni spet prostost je Ines začutila, da se je med sosedoma zgodilo nekaj velikega. Prepričana je bila, da je po mamini molitvi in trpljenju Bog poslal milost za odpuščanje zamer. Hitro so se po maši odpeljali domov k mami Cilki. Karmen je že pred mašo na adventnem venčku prižgala svečo. Ker se ji je zdelo, da mama vse tišje diha, je molila rožni venec za milost srečne smrti in srečanja z Vsemogočnim. Matevž in Ines sta na vsaki strani postelje stopila do mame in jo prijela za roko. Tudi Karmen in Tomaž so bili poleg bolnice. Cilka je s pogledom vse obšla, nato je pogledala še Ines in Matevža ter potihoma izgovarjala besede »Marija, Marija, Ma ri ja« in zaspala z nasmehom na ustih.

Ivan Grandovec

NAMENITEV DELEŽA DOHODNINE

Škofijski ekonom Blaž Gregorc je vse župnike spomnil, kako so nekatere župnije uspešno lani pridobile dodatna sredstva, ker so farani namenili svoj del dohodnine župnijam. Davčni zavezanec rezident lahko zahteva, da se do 1 % dohodnine, odmerjene po zakonu, ki ureja dohodnino, od dohodkov, ki se vštevajo v letno davčno osnovo, nameni za financiranje upravičencev do donacij, ki so nevladne organizacije, politične

stranke, reprezentativni sindikati, registrirane cerkve in druge verske skupnosti ter šolski skladi ali skladi vrtcev. Če je odmerjena dohodnina v višini 0 EUR, je tudi znesek donacije 0 EUR. Tako izpolnjeno izjavo naj sami posredujejo na FURS ali oddajo v župniji, da jih župnik skupaj zbrane odda na FURS osebno ali s priporočeno pošto. Rok za oddajo izjav je 31. december. Izjavo lahko vzamete pod korom.

Pon. 25. 12. BOŽIČ, Gospodovo rojstvo Anastazija	Pon. Vid. Pdg. Kom. Vid. Vid.	22.00 24.00 8.00 9.00 10.30 16.00	Mežnarjevi in Franc Škulj Za farane in neverne Vsi Smrekarjevi, Pdg. Pogrešani fantje in moške Rozalija Jakič, obl., Z. v. Jože Novak, Kom., obl.
Tor. 26. 12. <i>Štefan</i> DAN SAMO- STOJNOSTI	Vid. Pon. Vid. Kom.	7.30 9.00 10.30 18.00	Za žive in pok. Sekundarjeve, V. 7 Janez Vidmar, Il. Pogrešani v vojni Za do. Il. Štefan Adamič, Jožefa Zrimšek Alojzij Babič, obl., K. 76
Sre. 27. 12. <i>Janez, evan.</i>	Vid.	18.00	Ana Žgajnar, obl., Z. v. Jožmanovi, Cesta
Čet. 28. 12. <i>Nedolžni otroci</i>	Vid. I. G.	18.00 18.00	Kristina Kralj, 30. dan Za llovo Goro
Pet. 29. 12. <i>Tomaž, David</i>	Vid.	18.00	Stane Babič, obl. Frančiška Novak, obl., Vodice
Sob. 30. 12. <i>Feliks</i>	Vid. Kom	8.00 18.30	Marjeta Cimerman, obl. Marija Vodičar, obl.
Ned. 31. 12. Sveta družina Silvester	Vid. Pon. Vid. Vid.	7.30 9.00 10.30 18.00	Za farane in neverne Anton Prhaj, obl. Dušan Godec, obl., C. Mirko Miklič, obl., C.
Pon. 1. 1. 24 Marija, Sveta Božja Mati Novo leto-dan miru	Vid. Pon. Vid. Vid. Kom.	7.30 9.00 10.30 18.00 18.00	V zahvalo in priprošnje Za duhovno, dušno in telesno zdravje, J. Antonija in Jože Hren, Zg., obl. Ivana in Alojz Babič, B. v., obl. Jože Strah, obl., K. 8
Tor. 2. 1. <i>Bazilij Vel.</i>	Vid. Kom.	18.00 18.00	Kristina in Anton Šinkovec, obl. Mirko Buščaj, obl.
Sre. 3. 1.	Vid.	7.00	Za pokojne duhovnike
Čet. 4. 1. <i>Elizabeta</i>	Vid.	18.00	Vsi Pirčevi, Vid. Marija Lavrič, Z. v., obl.
Pet. 5. 1. PRVI PETEK	Vid.	18.00	Anica Lazar, obl. Zvonko Šuštaršič
Sob. 6. 1. Gospodovo razglašenje Sv. trije kralji	Vid. Pon. Vid. Kom.	8.00 17.00 18.00 18.30	Starši Ljubič, obl., Zg. Vsi Prhajevi, 51 Starši in Ignac Šuštar, obl., Vid. Antonija Zupančič in vsi Šmucovi
Ned. 7. 1. Jesusov krst Rajmund, Valentin	Vid. Pon. Vid. Vid.	7.30 9.00 10.30 18.00	Za farane in neverne Pavle Zevnik, obl. Janez Kovačič, obl., Zg. Anton in Metka Grm, obl., M. v.
Pon. 8. 1. <i>Severin</i>	Vid. Pon.	7.30 18.00	Po namenu E. M. Karel Lenarčič, obl.
Tor. 9. 1. <i>Hadrijan</i>	Vid. Kom.	18.00 18.00	Starši in domači Rajar Žnidaršič in Hegler, K. 43
Sre. 10. 1.	Vid.	7.00	Za duše v vica
Čet. 11. 1. <i>Pavlin Og.</i>	Vid. I. G.	18.00 18.00	Jože in Roza Klinc, C. Terezija in Jože Jamnik
Pet. 12. 1. <i>Tatjana</i>	Vid.	18.00	Marija Marolt, obl., Z. v. Marija Štih
Sob. 13. 1. <i>Radovan</i>	Vid. Kom	8.00 17.30	Janez in vsi Tomoževi, obl., Z. v. Stanislav Tomšič, obl.
Ned. 14. 1. 2. med letom Oton	Vid. Pon. Vid. Vid.	7.30 9.00 10.30 18.00	Za farane in neverne Nežka in Franc Somrak, obl. Vsi Kožarjevi, Zg. Maroltovi, Pdg.